

Sygn. akt V Pz 90/13

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Beata Łapińska (spr.)

Sędziowie: SO Magdalena Marczyńska,

SO Agnieszka Leżańska

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2013 roku w Piotrkowie Tryb.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. B.

przeciwko (...) Sp. z o.o. w W.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia o nawiązaniu umowy na czas nieokreślony

na skutek zażalenia pozwanego

na postanowienie Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 29 maja 2013r.

sygn. akt IVP 317/12

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie i przekazać sprawę Sądowi Rejonowemu – Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Tryb. do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem zaocznym z dnia 3 grudnia 2012 r. Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. zobowiązał pozwanego do złożenie oświadczenia o nawiązaniu z powódką M. B. oświadczenia woli o nawiązaniu stosunku pracy na czas nieokreślony na stanowisku eksperta punktu kredytowego i zasądził na jej rzecz koszty procesu.

W dniu 2 stycznia 2013 r. pozwany złożył wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od wyroku zaocznego wraz ze sprzeciwem od wyroku.

Pełnomocnik powódki w odpowiedzi na wniosek o przywrócenie terminu wniósł o jego oddalenie i odrzucenie sprzeciwu .

Na rozprawie w dniu 29 maja 2013 r. Sąd postanowił : 1. wezwać do udziału w sprawie w charakterze pozwanego (...) Sp. z o.o. w W. .

2. przywrócić termin do złożenia sprzeciwu od wyroku zaocznego.

Pełnomocnik powoda zgłosił zastrzeżenia co do zasadności przywrócenie przez Sąd terminu.

Postanowieniem z dnia 29 maja 2013 roku wydanym na powyższej rozprawie Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. odrzucił sprzeciw od wyroku zaocznego pozwanego (...) Sp. z o.o. w W. ., jednocześnie odraczając rozprawę , a dalsze decyzje podjąć na posiedzeniu niejawnym .

W uzasadnieniu postanowienia podniósł, iż pozwany (...) Sp. z o.o. w W. jest następcą prawnym podmiotu C. P. S.. Uznał nadto , iż wniosek o przywrócenie terminu nie jest zasadny, co skutkowało odrzuceniem sprzeciwu . Sąd podniósł w uzasadnieniu, iż z załączonych dowodów w sposób jednoznaczny wynika, iż pracownik kancelarii odebrał przesyłkę z dnia 19 grudnia 2012 r. w urzędzie pocztowym , gdyż poczta zarzuciła brak naklejonego numeru nadania . Skoro pozwana nie czuje się odpowiedzialna za zwrot przesyłki winna podjąć postępowania reklamacyjne, a skoro tego nie uczyniła ponosi winę za złożenie sprzeciwu po terminie.

Powyższe postanowienie zaskarżył zażaleniem pełnomocnik pozwanego.

Zaskarżonemu postanowieniu zarzucił naruszenie przepisu prawa materialnego – art. 3 kp oraz art. 233kpc poprzez uznanie, iż (...) Sp. z o.o. w W. jest następcą prawnym podmiotu C. P. S.. Nadto zarzucił naruszenie przepisu art. 233 kpc w związku z art. 168 i 169 kpc poprzez uznanie , iż brak jest podstaw do przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od wyroku zaocznego.

W konsekwencji wnosił on o umorzenie postępowania w związku z brakiem następstwa prawnego , ewentualnie o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od wyroku zaocznego i zasądzenie kosztów procesu.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

zważył co następuje:

Nie przesądzając trafności rozstrzygnięcia złożone zażalenie skutkowało musi uchYLENIEM zaskarżonego postanowienia i przekazaniem sprawy w przedmiocie rozpoznania wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od wyroku zaocznego do ponownego rozpoznania.

Zażalenie składa się z dwóch grup zarzutów.

Pierwszy z nich odnosi się do braku legitymacji biernej i zarzutem naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisu art. 3 kp poprzez przyjęcie, iż (...) Sp. z o.o. w W. jest następcą prawnym podmiotu C. P. S..

Sąd Okręgowy tego zarzutu nie podziela stojąc na stanowisku, iż zgromadzona przez Sąd dokumentacja potwierdza , iż prawidłowo jako stronę pozwaną wobec likwidacji C. P. S. należało uznać pozwanego , autora niniejszego zażalenia.

Z treści przepisu art. 3 k.p. wynika, że pracodawcą jest jednostka organizacyjna, choćby nie posiadała osobowości prawnej, a także osoba fizyczna, jeżeli zatrudniają one pracowników. Należy przy tym podkreślić, że określenie pracodawcy ma istotne znaczenie przy oznaczeniu strony pozwanej w sprawach o roszczenia pracowników ze stosunku pracy. Legitymację bierną w sprawach o te roszczenia ma bowiem jednostka organizacyjna, w której pracownik jest zatrudniony.

Z przepisu art. 3 k.p. wynika, że o uznaniu danej jednostki organizacyjnej za pracodawcę nie przesądza osobowość prawna. Aby jednostkę organizacyjną uznać za pracodawcę musi ona być dostatecznie wyodrębniona pod względem organizacyjnym i finansowym oraz być uprawniona do samodzielnego (a nie tylko na podstawie upoważnienia) zatrudniania pracowników. Wyodrębnienie organizacyjne to posiadanie własnej struktury organizacyjnej, a finansowe wiąże się z posiadaniem przez jednostkę organizacyjną własnych środków materialnych. Nadto jednostka organizacyjna będąca pracodawcą musi charakteryzować się samodzielnością działania w stosunku pracy oraz umocowaniem kierownika jednostki do samodzielnego reprezentowania tej jednostki w stosunkach pracy i dysponowania środkami materialnymi.

Z zarządzenia Prezesa Zarządu (...) Spółki Z O.O. z dnia 11 grudnia 2012 r. wynika, iż z dniem 31 stycznia 2013 roku następuje likwidacja C. P. S. w P. T.

Należało zatem rozważyć, czy i jak ta zmiana wpłynęła na legitymację bierną pozwanej, albowiem zgodnie z treścią art. 316 § 1 k.p.c. po zamknięciu rozprawy sąd wydaje wyrok (w tym wypadku wyrok zaoczny z dnia 3 grudnia 2012 r.), biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy.

Z treści regulaminu organizacyjnego pracodawców działających w ramach (...) Sp. Z O.O. wprowadzonego na mocy uchwały Zarządu (...) Sp. Z o. o. z dnia 27 listopada 2008 r. (vide: k. 98 akt sprawy) wynika, iż regulamin ten określał uprawnienia poszczególnych jednostek organizacyjnych wchodzących w skład (...) Sp. Z O.O. , a punkt 1 stanowił, iż (...) Sp. z o.o. jest zorganizowana jako przedsiębiorstwo wielozakładowe składające się z odrębnych jednostek organizacyjnych , prowadzących działalność handlową – sklepów i jednostki nadzorującej – siedziby.

W odniesieniu do powyższych regulacji wskazać trzeba, że nawet jeżeli uznać, iż C. P. S. w P. T. była jednostką organizacyjną, spełniającą wszystkie przesłanki, by uznać ją za pracodawcę w rozumieniu art. 3 k.p., to likwidacja tej jednostki, będącej przecież jednym z wyodrębnionych podmiotów w strukturze pozwanej, nie może w ww. zmienionej sytuacji powodować w ocenie Sądu Okręgowego braku odpowiedzialności Spółki.

W zarządzeniu z dnia 11 grudnia 2012 roku Prezes Zarządu Spółki stwierdził, że z dniem 31 stycznia 2013 roku następuje likwidacja C. P. S. w P. T. który był odrębnym pracodawcą oraz, że Spółka będzie przechowywać dokumentację pracowniczej. Z treści tego zarządzenia oraz braku jakiegokolwiek uchwały lub porozumienia w przedmiocie przejścia praw i obowiązków z C. P. S. w P. T. na (...) Spółkę z o.o. w W. pozwana de facto wywodzi, że nie ma żadnego podmiotu, który przejąłby zobowiązania C. P. S. w P. T.

Z taką argumentacją nie można się zgodzić. Nie można także rozważać w tej sytuacji faktycznej, kiedy C. P. S. była częścią osoby prawnej, następstwa prawnego tejże osoby (albo jego braku). Jeżeli bowiem pracodawca jest częścią osoby prawnej za zobowiązania wobec pracowników ta osoba prawna ponosi odpowiedzialność całym swoim majątkiem.

Wyodrębnienie finansowo-organizacyjne pracodawcy jest zabiegiem wewnątrzorganizacyjnym tej osoby prawnej, nie mającym wpływu na jej majątkową odpowiedzialność wobec wierzycieli (tak: Kazimierz Jaśkowski Komentarz do art. 3 k.p., LEX Omega). Tym samym stwierdzić należy, że pozwana Spółka ponosi odpowiedzialność za zobowiązania pracownicze zlikwidowanego C. P. S. w P. T.

Dlatego prawidłowo Sąd Rejonowy jako stronę pozwaną wskazał następcę prawnego (...) Sp. z o.o. w W..

Druga grupa zarzutów zawartych w zażaleniu odnosiła się do naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisu art. 233 kpc w związku z art. 168 i 169 kpc poprzez przyjęcie, iż brak jest podstaw do przywrócenia terminu do wniesienia sprzeciwu od wyroku zaocznego.

Sąd Okręgowy nie może skutecznie odnieść się do powyższych zarzutów, albowiem Sąd Rejonowy z jednej strony wydał na rozprawie postanowienie w przedmiocie przywrócenia terminu, co powinno być podstawą do przyjęcia sprzeciwu, z drugiej zaś na tej samej rozprawie wydał orzeczenie kończące postępowanie w sprawie, tj. odrzucające sprzeciw od wyroku zaocznego.

Niezrozumiałym dla Sądu Okręgowego jest także w tej sytuacji odroczenie rozprawy i podjęcie dalszych decyzji na posiedzeniu niejawnym. Powstaje bowiem pytanie, co byłoby gdyby zażalenie pozwanego zostało przez Sąd Okręgowy oddalone, a stan postępowania przed Sądem Rejonowym pozostawałby na etapie „rozprawy odroczonej”, co stanowiłoby ewidentne naruszenie przepisów: art. 214, 215 i art. 224 kpc.

Prawidłowo Sąd Rejonowy na rozprawie wyznaczonej w celu rozpoznania wniosku o przywrócenie terminu winien wniosek ten rozpoznać i w sytuacji braku podstaw do jego przywrócenia oddać go, zamknąć rozprawę, a następnie

ogłosić postanowienie w przedmiocie odrzucenia sprzeciwu, które jest przecież w tej sytuacji orzeczeniem kończącym postępowanie w sprawie albo przywrócić termin i nadać sprawie dalszy bieg.

Sąd Rejonowy wydał natomiast ostateczne orzeczenie pozostające w oczywistej sprzeczności z postanowieniem przywracającym pozwanemu termin do wniesienia sprzeciwu. Jakkolwiek Sąd Okręgowy w tego rodzaju sprawach jest uprawniony do badania przesłankowo trafności rozstrzygnięcia Sądu I Instancji w przedmiocie przywrócenia terminu, to jednak nie donosi się to do sytuacji gdy orzeczenie to jest wewnętrznie sprzeczne z jego pisemnym uzasadnieniem. Wydanie zatem orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie bez zamknięcia rozprawy, a dodatkowo pozostającego w oczywistej sprzeczności z postanowieniem o przywróceniu terminu sprawia, iż zaskarżone postanowienie ostatecznie uchyla się w tym zakresie kontroli Sądu Okręgowego.

Nie przesadzając więc trafności rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy ponownie rozpozna wniosek o przywrócenie terminu i wyda rozstrzygnięcie w przedmiocie sprzeciwu od wyroku zaocznego nie naruszając przepisów proceduralnych w tym zakresie i w sposób umożliwiający Sądowi Okręgowemu jego merytoryczną kontrolę w przypadku ewentualnego zaskarżenia orzeczenia przez którąkolwiek ze stron.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 397 k.p.c. orzekł jak w sentencji.